

I

Brigadier Farrat klopte op zijn politiepet, trok een draadje van zijn revers en salueerde naar zijn keurige spiegelbeeld. In de wetenschap dat alles kalm en rustig was, liep hij naar zijn glanzende politiewagen om aan zijn avondronde te beginnen. De dorpsbewoners hielden zich gedeisd en de mannen sliepen, aangezien er de volgende dag kans was op een overwinning op het footballveld.

In de hoofdstraat zette hij de auto stil om de gebouwen te bestuderen, die zilverkleurige daken hadden en bruin waren van de rook. De mist verzamelde zich rond hekken en muren, als een gazen luifel tussen de bomen. Uit het Station Hotel klonken gedempte stemmen. Hij bekeek de auto's die met hun neus naar de pub geparkeerd stonden: de gebruikelijke Morris Minors en Austins, een bestelbusje, de Wolseley van raadslid Pettyman en de imposante maar afgeleefde Triumph Gloria van de Beaumonts.

Een Greyhound-bus kwam grommend en sissend voor het postkantoor tot stilstand, terwijl zijn koplampen het gezicht van brigadier Farrat beschenen.

'Een passagier?' vroeg hij hardop.

De deur van de bus zwaaide open en het schijnsel van de binnenverlichting viel zwakjes naar buiten. Een slanke, jonge vrouw stapte met lichte tred de nevel in. Haar haar hing weelderig over haar schouders en ze droeg een baret en een mantel van ongewone snit.

Chic, dacht de brigadier.

De chauffeur trok een koffer uit het bagageruim en droeg hem naar de veranda van het postkantoor, waar hij hem in een donker

hoekje zette. Hij ging terug voor een tweede koffer, en voor een derde, en toen haalde hij iets anders tevoorschijn, iets met een gewelfd deksel waarop op de zijkant in gouden letters SINGER stond.

Met dit voorwerp in haar hand stond de passagier naar de beek te kijken, en vervolgens links en rechts de straat in.

‘Asjemenou,’ zei brigadier Farrat, en hij stootte zijn auto uit.

Toen ze het autoportier hoorde dichtslaan, draaide ze zich op haar hakken om en begon in westelijke richting te lopen, naar de Heuvel. Hoewel de bus achter haar ronkend wegreed, met steeds kleiner wordende achterlichten, hoorde ze toch de voetstappen naderbij komen.

‘Heremijntijd, Myrtle Dunnage.’

Myrtle versnelde haar pas. En brigadier Farrat deed hetzelfde. Hij inspecteerde haar elegante laarsjes – Italiaans, vroeg hij zich af – en haar broek, die zeker niet van kamgaren was.

‘Laat me je helpen tillen, Myrtle.’

Omdat ze doorliep, deed de brigadier een greep naar de gewelfde kist en wong hij hem uit haar hand, waardoor ze werd omgedraaid. Daar stonden ze elkaar aan te staren, terwijl de witte flarden rond hen heen dwarrelden. Tilly was inmiddels een vrouw, terwijl brigadier Farrat op leeftijd was. Gegeneerd sloeg hij een bleke hand voor zijn mond; daarna haalde hij zijn schouders op en liep met de bagage naar zijn auto. Toen hij de laatste koffer van Myrtle op de achterbank had gelegd, opende hij het bijrijdersportier voor haar en wachtte. Zodra ze zat, keerde hij de auto en reed in oostelijke richting weg. ‘We nemen de lange route naar huis,’ zei hij.

De knoop in Tilly’s maag trok strakker.

Ze gleden door de mist en terwijl ze om het ovale footballveld reden, merkte brigadier Farrat op: ‘Dit jaar staan we derde.’

Tilly zweeg.

‘Je komt zeker uit Melbourne?’

‘Ja,’ antwoordde ze kortaf.

‘Blijf je hier lang?’

‘Weet ik niet.’

Ze reden terug door de hoofdstraat. Terwijl ze langs de schoolgymzaal reden, hoorde ze het kindergeschreeuw dat bij de softbalwedstrijden van de vrijdagmiddag hoorde, evenals het gegil en gespetter van zwempartijen in de beek. Toen brigadier Farrat bij de bibliotheek de hoek omsloeg in de richting van de Heuvel, rook ze de was op de linoleum bibliotheekvloer, en zag ze in een flits vochtig bloed op het droge gras buiten. Herinneringen aan de rit naar de bushalte van jaren geleden met dezelfde man kwamen bij haar op en de knoop in haar maag begon pijn te doen.

Eindelijk bereikte de politiewagen knersend de top van de Heuvel en stopte daar. Ze keek naar haar ouderlijk huis, terwijl de brigadier naar haar keek. Kleine Myrtle Dunnage had een lichtblanke huid en haar moeders ogen en haren. Ze leek sterk, maar gekwetst.

‘Weet iemand dat je komt, Myrtle?’ vroeg de brigadier.

‘Ik heet Tilly,’ zei ze. ‘En iedereen zal het snel genoeg te weten komen.’

Ze draaide zich om, zodat ze brigadier Farrats verwachtingsvolle gezicht in het mistige maanlicht kon zien. ‘Hoe gaat het met mijn moeder?’ vroeg ze.

Hij opende het portier aan zijn kant. ‘Je moeder... komt tegenwoordig het huis niet meer uit,’ zei hij, waarna hij uitstapte. De rond de veranda hangende mist waaierde uit als ruches aan een rok terwijl de brigadier er met Tilly’s koffers doorheen liep. Hij hield de zware gewelfde koffer vast. ‘Je hebt een prachtige naaimachine, Tilly,’ zei hij.

‘Ik ben naaister en costumière, brigadier Farrat.’ Ze opende het autoportier.

Hij klapte in zijn handen. ‘Bravo!’

‘Bedankt voor de lift.’ Ze deed de achterdeur voor zijn neus dicht.

Terwijl hij wegreed, probeerde brigadier Farrat zich te herinneren wanneer hij Malle Molly voor het laatst had bezocht. Hij had haar al minstens een jaar niet gezien, maar hij wist dat Mae

McSwiney een oogje in het zeil hield. Glimlachend zei hij: ‘Ze is naaister!’

Molly’s huis was bedompt en rook naar buidelrattenpis. Zoekend naar een lichtknopje streek Tilly over de stoffige muur en drukte erop zodra ze het vond, waarna ze door de keuken naar de haard in de zitkamer liep, langs het vieze oude ameublement. Ze voelde aan de as. Die was ijskoud. Ze ging naar de deur van haar moeders slaapkamer, draaide aan de knop en duwde. In de hoek bij het bed brandde een schemerlamp.

‘Mam?’

Onder de stapel dekens bewoog een lichaam. Een uitgemergeld hoofd met een theemuts erop draaide zich op een groezelig met kapok gevuld kussen. De mond ging wijd open, als een gapend gat, en twee diepliggende ogen starden haar aan.

Molly Dunnage, malle vrouw en oud besje, zei tegen haar dochter: ‘Je bent zeker voor de hond gekomen? Je krijgt hem anders niet. We willen hem houden.’

Ze gebaarde naar een menigte van onzichtbare mensen rondom haar bed. ‘Ja, toch?’ Ze knikte naar hen.

‘Dus dit hebben ze je aangedaan,’ zei Tilly.

Vanonder de dekens kwam een want tevoorschijn, stijf en smerig. Molly keek naar haar knokige pols. ‘Halfvijf,’ zei ze.

Tilly haalde de fles brandewijn die ze voor haar moeder had gekocht uit haar bagage en ging op de achterveranda zitten, vanwaar ze kon neerkijken op de vage vormen van het slapende Dungatar. Ze dacht aan wat ze had achtergelaten en vroeg zich af waarnaar ze was teruggekeerd.

Tegen zonsopgang hief ze met een zucht het glas naar het grijze stadje en ging ze naar binnen. Ze verjoeg schattige muizengezinnen uit de linnenkast en spinnen uit hun kanten huisjes onder aan lampenkappen. Ze veegde stof, vuil, takjes en een dode spreek uit het bad en draaide de kraan open om de kuip schoon te schrobben. Eerst kwam er alleen koud bruin water uit, maar zo-

dra het water helder en heet was, liet ze het bad vollopen en deed er wat lavendelbloempjes uit de tuin in. Ze haalde haar moeder uit haar smerige bed en trok haar wankelend mee naar het bad. Malle Molly vloekte, krabde en stompte Tilly met haar insectachtige ledematen, maar werd al snel moe en liet zich in het water zetten.

‘Bovendien,’ snauwde ze, ‘weet iedereen dat rode gelatine langer hard blijft’, en ze kraaide tegen Tilly met groenig tandvlees en geschifte ogen.

‘Geef me je gebit,’ zei Tilly.

Molly kneep haar lippen stijf op elkaar.

Tilly kruiste Molly’s onderarmen over haar borst, klemde haar vast, en kneep net zo lang haar neus dicht tot Molly haar mond opende om naar lucht te happen. Toen peuterde ze het gebit er met een lepel uit en liet het in een emmer met ammonia vallen. Molly schreeuwde en spartelde tot ze uitgeput en schoon was, en Tilly haalde de bedden af terwijl Molly lag te weken. Toen de zon hoog aan de hemel stond, sleurde ze de matrassen naar het gras om ze in de warme zon te laten luchten.

Later stopte ze Molly’s schriële lichaam weer terug in bed en voerde ze haar met een lepel zoete zwarte thee, terwijl ze de hele tijd tegen haar praatte. Molly’s antwoorden waren weliswaar dwaas en kwaad, maar wel degelijk antwoorden. Daarna viel ze in slaap, zodat Tilly het fornuis kon schoonmaken en een vuur kon aansteken nadat ze in de tuin hout had gesprokkeld. Zodra de rookwolken opstegen in de schoorsteen, rende er een buidelrat bonkend weg over de dakspanten. Ze zette alle deuren en ramen open en begon dingen naar buiten te gooien: een antieke naaimachine en een mottige paspop, een kapotte wasmachine met wringer, oude kranten en dozen, vuile gordijnen en stugge stukken vloerkleed, een bank en de bijbehorende onbruikbare stoelen, kapotte tafels, lege blikken en glazen flessen. Al spoedig lag er rond het houten huisje een dikke laag afval.

Toen Molly wakker werd, liep Tilly helemaal met haar naar de buiten-wc, waar ze Molly neerzette op het toilet met haar on-

derbroek rond haar enkels en haar nachtopon opgestroopt onder haar trui. Vervolgens bond ze Molly's handen met de ceintuur van haar ochtendjas vast aan de deur, zodat ze niet kon weglopen. Daarop brulde Molly zo hard ze kon, tot ze hees was. Later verwarmde Tilly tomatensoep uit blik en zette ze haar moeder in de zon – ontlast, schoon en gehuld in truien, handschoenen, een pet, sokken, slossen en dekens – en voerde haar. Intussen bleef Malle Molly maar mummelen. Tilly veegde haar moeders soepronde mond af. 'Vond je dat lekker?'

Beleefd antwoordde haar moeder: 'Ja, dank u zeer, we vinden het altijd lekker', en ze glimlachte hoffelijk naar haar disgenoten, voor ze overgaf over de vreemde vrouw van wie ze dacht dat die haar vergif voerde.

Weer stond Tilly op de veranda. De wind blies haar broek tegen haar slanke benen. Onder haar stegen rookwolkjes op van een vuurtje onder een ketel op het erf van de familie McSwiney aan de voet van de Heuvel, naast de vuilnisbelt. Vreemdelingen veronderstelden dat de gebogen treinstellen en gedeukte caravans ook afval waren, maar die vormden het onderkomen van het gezin McSwiney. Edward McSwiney ging in Dungatar elke avond rond met de poepkar. Zonder een druppel te morsen wist hij elke buitenplee en elke volle ton van Dungatar te bereiken, zelfs op de donkerste, stormachtigste nachten. Overdag bezorgde hij van alles, reed hij rond met zijn middelste zoon Barney en een groepje kinderen dat achter aan de kar hing.

Toen Myrtle klein was, keek ze vaak naar de spelende kinderen McSwiney: de oudste zoon, die een paar jaar jonger dan zijzelf was, en daarna drie meisjes en Barney, die 'niet helemaal af was'. Hij was krom, zijn hoofd hing ondersteboven en hij had een klompvoet.

Het stadje baadde in het felle licht van de ochtendzon. Het treinstation en de vierkante grijze graansilo lagen naast het spoor, dat in een boog langs de bocht van de beek liep, waardoor de gebouwen tussen het spoor en het water eruitzagen als sproeten op een

neus. Het water in de beek had altijd laag gestaan, verstikt door wilgen en lisdodden, met een trage stroming en muggen die boven het water gonsden. De stichters van het dorp hadden het water aan de binnenkant van de bocht vrij spel gegeven, waardoor er een soort park was ontstaan met in het midden een gemeenschapscentrum, aan de oostkant het lage, vochtige huisje van meneer en mevrouw Almanac tegenover hun drogisterij en aan de westzijde de school, waar Prudence Dimm de kinderen van Dungatar al sinds mensenheugenis onderwees. De hoofdweg volgde de kromming van het park en scheidde het van de winkelstraat. Het politiebureau lag een stukje verder naar het oosten langs de weg, halverwege de begraafplaats en de rand van het stadje. Het was geen drukke weg en er lagen slechts een paar winkels langs: de drogisterij, het Station Hotel en daarna A. en M. Pratt, Merchant Supplies, een warenhuis waar alles werd verkocht wat je nodig had. Het postkantoor, de bank en de telefooncentrale zaten allemaal in het volgende pand en het laatste, meest westelijk gelegen gebouw huisvestte zowel het gemeentehuis als de bibliotheek. De bebouwde kom van Dungatar, waarin de huizen verspreid achter de winkelstraat lagen, werd doorsneden door een smalle grindweg die naar het footballveld leidde.

Het groene oog van het ovale veld waar Australian football werd gespeeld leek naar Tilly omhoog te kijken, de eromheen geparkeerde auto's vormden de wimpers. Binnen verroerde haar moeder zich, en riep ze, en de buidelrat rende weer bonkend over de dakspanten.

Tilly liep naar de paspop die op het gras lag. Ze zette hem over-eind en spoot hem schoon, waarna ze hem in de zon liet drogen.

2

Op zaterdagochtend gonsde het in de hoofdstraat van de puffende pick-uptrucks van boeren en degelijke Britse automobielen met daarin netjes aangeklede veefokkersgezinnen. De jongere kinderen werden overgedragen aan hun oudere broers of zussen en naar het park gestuurd, zodat de moeders konden winkelen en roddelen. Mannen stonden in kluitjes bij elkaar te praten over het weer en naar de lucht te kijken, en vrouwen in gebloemde zomerjurken met een tere huid, een fors lichaam en vilten hoeden op hun hoofd verkochten achter schraagtafels loten.

Brigadier Farrat liep langs een jonge man die achter het stuur van een Triumph Gloria hing, stak de weg over en liep naar de winkel van Pratt. Op de stoep ervoor trof hij Mona Beaumont.

‘Goedemorgen, Mona,’ riep hij uit. ‘Je broer is dus veilig thuisgekomen.’

‘Moeder ze-egt dat we nu die vreselijke ingehuurde hulp kunnen laten gaan. Die meneer Mac-Swiney...’ Omdat Mona haar woorden op een bepaalde manier uitrekte, maakte brigadier Farrat wanneer hij tegen haar sprak gebruik van zijn meest melodieuze klinkers. ‘Overhaast maar niets, Mona, grote kans dat William al snel door een van onze begeerlijke jongedames aan de haak wordt geslagen.’ Hij glimlachte ondeugend. ‘Misschien heeft hij het daar nu al druk mee.’

Mona deed een stap opzij en plukte aan de pluïsjes op de boord van haar trui. ‘Moeder ze-egt dat de meisjes hier niet erg beschaafd zijn.’

Brigadier Farrat keek naar Mona’s baret van tweed, die als een dode poes op haar hoofd lag, en naar haar logge, lompe postuur.

‘Integendeel, Mona, de geschiedenis heeft ons allemaal onafhankelijk gemaakt. Dit is de moderne tijd, het is een voordeel een vak te beheersen, vooral voor het schone geslacht...’

Mona giechelde bij het woord ‘geslacht’.

‘... neem bijvoorbeeld de dames Pratt: zij kunnen bouten van moeren onderscheiden en weten welke poeders helpen bij merinosschappen met de huidmadenziekte, ze weten wat het vee eet en hoe ze kippenluis kunnen behandelen, ze weten alles van fournituren en inmaken, evenals van damesondergoed. Dat is altijd nuttig.’

‘Maar moeder zegt dat het on-beschaafd is als...’

‘Ja, ik ben me ervan bewust dat je moeder zichzelf zeer beschaafd acht.’

Hij glimlachte, tikte aan zijn pet en ging de winkel binnen. Mona trok een verkreukelde zakdoek uit haar manchet, hield hem voor haar open mond en keek perplex om zich heen.

Alvin Pratt, zijn echtgenote Muriel, zijn dochter Gertrude en de slager Reginald Blood waren vrolijk en ijverig aan het werk achter hun toonbank. Gertrude hield zich bezig met de kruidenierswaren en alle droge producten. Ze bond elk pakje dicht met touw, dat ze met haar blote vingers afbrak. Een veelzeggende vaardigheid, vond de brigadier. Muriel Pratt was deskundig op het gebied van fournituren, ijzerwaren en wapens. Men fluisterde dat ze vooral met de laatste wel raad wist. De delicatessen en vleeswaren bevonden zich achter in de winkel, waar Reginald karkassen opensneed en in stukken zaagde, gemalen vlees in schapendarmen duwde en zijn worsten vervolgens netjes neerlegde rond de cirkels van lendenkarbonades. Alvin Pratt had een hoffelijke manier van doen, maar hij was gierig. Driemaal per dag verzamelde hij de bonnetjes bij de kassa op de toonbank en archiveerde hij in alfabetische volgorde ieders schulden in zijn glazen kantoortje. Gewoonlijk keerden klanten hem de rug toe terwijl Gertrude haversevlokken afwoog of Aspro’s pakte, omdat hij de gewoonte had mappen uit diepe houten laden te trekken en de blauw gelinieerde pagina’s langzaam om te slaan terwijl ze wachtten.

Brigadier Farrat liep af op Gertrude, die fors en in een praktische donkerblauw gebloemde jurk kaarsrecht achter haar toonbank met droge producten troonde. Haar moeder leunde ongeïnteresseerd en uitdrukkingloos op de toonbank naast haar.

‘Hoe is ’t, Gertrude? Muriel?’

‘Heel goed, dank u.’

‘Jullie gaan vanmiddag toch wel kijken hoe onze footballspelers hun finale winnen?’

‘Er moet hier nog veel werk verzet worden voor we ons kunnen ontspannen, brigadier,’ antwoordde Gertrude.

De brigadier hield Gertrudes blik een ogenblik vast. ‘Ah, Gertrude,’ zei hij. ‘Een goede ezel is altijd zwaarbeladen.’ Hij wendde zich tot Muriel en glimlachte. ‘Mag ik alsjeblieft een stuk blauw-witte gangang en bijpassend biasband? Ik ga een stel badkamer-gordijnen maken.’

Ze waren er wel aan gewend dat de brigadier de gewoonten van een vrijgezel had. Hij had al vaker stof gekocht voor tafelkleden of gordijnen. Volgens Muriel had hij het mooiste linnen-goed van de hele stad.

Bij de fourniturentoonbank bekeek brigadier Farrat de knopenverzameling, terwijl Muriel vijf meter geruite katoen opmat en afscheurde, die hij van haar aannam en tegen zijn uniform aan rechte trok en opvouwde, daarbij diep de geur van stijf sel en nieuwigheid opsnuivend, terwijl Muriel pakpapier op de toonbank uitspreidde.

Gertrude gluurde naar haar *Women’s Illustrated* onder de toonbank. ONTWERP JE EIGEN COWGIRLOVERHEMD, stond er met schreeuwerige letters op de voorkant. Ernaast draaide een knap meisje een pirouette, waardoor een vrolijke blauw-wit geruite katoenen rok om haar heen danste, schuin op draad geknipt en versierd met strikjes van biasband. Gertrude lachte sluw in zichzelf, terwijl ze de stevige gedaante van brigadier Farrat met een bruin pakje onder zijn arm door de deur zag verdwijnen om de straat over te steken in de richting van zijn Triumph. De auto van de Beaumonts stond naast het park geparkeerd. Er zat iemand op

de bestuurdersstoel. Gertrude liep al naar de deur, maar Alvin Pratt riep van achter in de winkel: 'Gertrude, een klant bij de zemelen.' Dus liep ze tussen de schappen onder trage plafondventilatoren door naar achteren, waar Mona en Elsbeth Beaumont van Windswept Crest zich duidelijk aftekenden tegen de glanzende achtergrond van zwart straatgrind. Mevrouw Beaumont had zich een 'air' aangemeten. Als boerendochter was ze getrouwd met een welgestelde veefokkerszoon, hoewel niet zo welgesteld als Elsbeth zich bij haar verloving had voorgesteld. Ze was een kleine, scherpe en broodmagere vrouw met een lange neus en een hooghartige gezichtsuitdrukking. Zoals altijd droeg ze een eenvoudige donkerblauwe linnen jurk en haar vossenbontje. Rond haar met pigmentvlekjes bezaaide ringvinger zat naast een smalle gouden ring een tweede ring, die bezet was met een verzameling piepkleine diamantjes. Haar dochter stond zwijgend naast haar, terwijl ze haar zakdoek in elkaar kneep.

Muriel, laconiek en slonzig in haar vuile schort, sprak met Elsbeth. 'Onze Gert is een knap, bekwaam meisje. Wanneer kwam William ook alweer terug?'

'O, ja,' zei Gertrude met een glimlach. 'William is terug, hè?'

Mona zei daarop: 'Ja, en hij is –'

'Ik sta hier te wachten om geholpen te worden,' snauwde mevrouw Beaumont.

'Mevrouw Beaumont wacht op zemelen, lieverd,' merkte Muriel op.

Gertrude riep het beeld op van mevrouw Beaumont met een zak zemelen die aan haar neus hing. 'Wilt u haver door uw zemelen, mevrouw Beaumont?'

Elsbeth haalde diep adem, waardoor de dode vos om haar schouders omhoogkwam. 'Het paard van William geeft de voorkeur aan enkel zemelen,' zei ze.

'U bent vast niet de enige die blij is dat uw zoon terug is,' zei Muriel, terwijl ze haar veelbetekenend aanstootte.

Elsbeth gluurde vanuit haar ooghoeken naar het meisje dat gebogen over een bak met zemelen een jute zak aan het vullen

was en zei op luide toon: ‘Er wacht William nog veel werk op onze boerderij. Daardoor zal hij zich hier weer snel thuis gaan voelen en echt aan onze toekomst kunnen gaan werken. Maar het bedrijf zal niet het enige zijn wat telt voor William. Hij heeft gereisd en met allerlei mensen omgang gehad. Tegenwoordig is hij een echte man van de wereld. Waarschijnlijk zal hij ook verder dan het dorp moeten kijken om geschikt... gezelschap te vinden.’

Muriel knikte. Gertrude stond naast de vrouwen, met de zak zemelen tegen haar knieën gedrukt. Ze boog zich dicht naar Elsbeth toe en streek over iets op haar schouder. Vlokken vossenbont dwarrelden in het rond. ‘Ik dacht dat er iets op uw arme oude vos zat, mevrouw Beaumont.’

‘Zemelen, waarschijnlijk,’ zei Elsbeth en ze trok haar neus op naar het warenhuis.

‘Nee,’ zei Gertrude met een onschuldige glimlach. ‘Ik zie al wat het is. Het ziet ernaar uit dat u een doosje mottenballen nodig hebt. Zal ik het voor u pakken?’ En weer stak ze haar hand uit, kneep in het mottige vossenbont en liet de vossenharen voor hen dwarrelen. De scherpe ogen van de vrouwen rondom Elsbeth Beaumont richtten zich op de kale plekken op de gevlekte sleetse vacht. Mevrouw Beaumont deed haar mond open om te reageren, maar Muriel zei op matte toon: ‘We zullen de zemelen zoals altijd op uw rekening zetten.’

William Beaumont junior was de avond tevoren aangekomen in Dungatar, slechts een paar uur eerder dan Tilly Dunnage. Hij had gestudeerd aan de landbouwhogeschool in Armidale, een klein stadje landinwaarts. Zodra hij uit de trein was gestapt, had zijn moeder zich op hem gestort, stevig haar handen tegen zijn wangen gedrukt en gezegd: ‘Mijn zoon, je bent thuisgekomen bij je toekomst, en je moeder!’

Nu zat hij op haar en zijn zuster te wachten in de auto van de familie, het plaatselijk nieuwsblad verkreukeld op zijn schoot. Hij keek door de hoofdstraat naar het huisje op de Heuvel en zag

rook door de schoorsteen omhoogkrullen. Lang geleden was het gebouwd door een man die waarschijnlijk struikrovers wilde kunnen zien aankomen. Kort nadat het af was, legde hij het loodje, waarna de gemeente het samen met het omringende land in bezit kreeg en aan de voet van de Heuvel een kuil groef voor de vuilnisbelt. Toen de Heuvel en de woning verkocht werden, kostten die niet veel. William bedacht dat het leuk zou zijn om daar boven op de Heuvel te wonen, ver van alles af, maar toch alles overziend. Zuchtend wendde hij zijn blik naar het oosten, naar de vlakke velden, de begraafplaats en het boerenland achter het politiebureau, aan de rand van de stad, voorbij de met afbrokkelend pleisterwerk bedekte bakstenen winkelgevels en het kromgetrokken bladderende houtbeschot.

‘Mijn toekomst,’ mompelde William vastberaden. ‘Ik ga hier een mooi leven opbouwen.’ Prompt werd hij overspoeld door twijfel en sloeg hij met trillende kin zijn ogen neer.

Het portier van de auto werd geopend, en William schrok op. Mona ging keurig op de achterbank zitten. ‘Moeder zegt dat je moet komen,’ zei ze.

Hij reed naar de achterzijde van de winkel van Pratt. Terwijl hij de zemelen in de achterbak laadde, stond er in de enorme deuropening een fors meisje naar hem te glimlachen: een verwachtingsvol lachend meisje naast haar alledaagse moeder tegen een achtergrond van bestofte vishengels en -lijnen, grasmaaiers, touw, auto- en tractorbanden, tuinslangen en paardenzadels, gemailleerde emmers en hooivorken.

Terwijl ze wegredeën snoot Mona haar neus en zei: ‘Elke keer als we naar de stad gaan, krijg ik hooikoorts.’

‘Ik voel me hier ook niet op mijn best,’ zei Elsbeth met haar blik op de dorpsbewoners gericht. De vrouwen van het kraampje, het winkelend publiek en de winkeliers stonden in kluitjes op de stoep naar de Heuvel te kijken.

‘Wie woont er tegenwoordig in het huis van Malle Molly?’ vroeg William.

‘Malle Molly, tenzij ze dood is,’ antwoordde Elsbeth.